

Framåt! En Marche!

"På marsch" kallar franska presidenten sitt parti och den rörelse han startat. Och på marsch var jag fyra dagar i rad under veterantävlingarna i Mora i mitten av juni. Jag har insett att snabb gång är det bästa för mig (och mina knän) i orienteringssammanhang. Då hinner jag följa med på kartan och vet också hela tiden var i skogen jag är. Då kan jag vara glad och tycka att det hela är precis så roligt, som det ju faktiskt är!

Första kvällens tävling hade mål precis utanför det hotellfönster där jag och klubbkamraten Marianne huserade. Vi kunde iaktta hur veteranresegeneralen Alf Lindberg monterade en teve för resultatet och hängde plastband för att markera själva målet. Och vi kunde inomhus vänta på att regnet skulle upphöra. Och då kilade vi till start.

En funktionär ropade mitt namn och jag tänkte att jag inte känner någon i Mora, tills jag insåg att det var Bengt Holm. Vi är båda bördiga från Blacksta socken söder om Flen, så det är alltid roligt att träffa barndomsvänner i förskingringen. Vid starten tog jag min karta fylld av streck än hit och än dit och försökte hitta den runda ring som markerar just starten. "Du har startat!" påpekade en funktionär försynt men jag förklarade skamset och glatt att jag inte ens hittade var på kartan jag var och än mindre vart jag skulle. Funktionärstillägget blev "det är sprint!" när jag fortfarande inte hade hittat rätt bland alla streck men ändå sakta började röra mig efter snitseln mot startpunkten. Det var en ovan kartskala som gjorde att alla avstånd blev konstiga och det var också ovan och konstigt att orientera inom ett campingområde, men runt kom jag och godkänd blev jag.

De tre följande tävlingarna kändes mer "normala" eftersom det var vanlig kartskala och vi befann oss i skogsområden. Det var fantastiskt att ha så kort resväg till tävlingarna. Det var också fantastiskt att vara på så historisk mark med passerande vasaloppsspår. Och när jag stämplade under backhoppningstornet tänkte jag att så nära ett sådant har jag aldrig varit förut (och turligt nog utan skidor).

I min klass D försökte jag starta så tidigt som möjligt för att ha lite avstånd till de kamrater som förr eller senare skulle hinna upp mig. Jag sa exempelvis till Britt-Inger från SMOL att före kontroll fem "får du inte passera mig". Men en dag när jag lycklig just fått syn på femmans skärm, kom hon löpandes genom skogen. "Nämen, är du redan ifatt mig?! Före femman är det ju inte tillåtet", utbrast jag. "Ja, ja, jag kan väl titta på kartan då, tills du har stämplat", pustade och flinade Britt-Inger, som jag sedan inte såg röken av förrän hon stod i målet och väntade på mig. Och visst pågår en mängd inbördes tävlingar bland dem som aldrig blandar sig i toppstriderna. Just nämnda Britt-Inger och hennes kamrat Ann-Britt (OK Nalle) hade som mål att försöka slå min klubbkamrat Stig Lundin i D-klassen

och lyckades. Men vi kunde inte senare undanhålla dem sanningen om att Stig hade ryggsnitt!

Och hur blev resultaten/placeringarna, undrar förstås alla tävlingsrävar. Varför ska man bry sig, när man faktiskt kan bli prisbelönt ändå! Det blev jag. På "galamiddagen" på onsdagskvällen lottade Alf ut priser och se! Jag var en av de lyckligt lottade (obs dubbelbetydelsen).

Att göra en bra målgång är kanske viktigt för dem som spurtande försöker vinna några sekunder. Jag tillhör inte dem. När jag en dag närmade mig målet gick just min namne Gun (Holmqvist Arboga) i mål ivrigt påhejade av ett skanderande damgång: "Heja Gun! Heja Gun!" Så jag stannade till och bad dem fortsätta och de skrek glatt ännu ett "heja, heja!" Men jag var inte nöjd utan ville ha med namnet också förstås och fick det, så att jag frustande av skratt kunde ta mig till målstämplingen. Klubbkamraten Lars-Olof Stenström skakade roat och bekymrat på huvudet när jag damp ner på en sittplats: "Du blir aldrig någon riktig orienterare, Gun. Man stannar inte och skojar med publiken och står still och skrattar INNAN man har målstämplat. Det förlorar man mycket tid på!" Hmm, det var ju tänkvärt, så jag kollade i resultatlistan nästa dag och såg då att jag hade betryggande fem minuter till framförvarande orienterare, så någon rush för min del hade i alla fall inte hjälpt.

Sista dagen var vädret fortsatt orienteringsvänligt med solsken men inte hetta. Tvåmannastafett stod på programmet men vi som är lite feqa eller som inte vill låta stafettkamraten vänta på oss tills målet är rivet kunde få springa vanliga enmannabanor. Alltnog var det en rejäl fart på stafettlagen och extrakul var det att se våra (EOL) klubbkamrater bröderna Mathisen som svettiga segrare läska sig med arrangörernas vatten.

En veteranresa består trots allt inte bara av orientering. Vi hann med ett besök på Zornmuseet. Men när vi stod där och beundrade de välkända porträtten av dalkullor, kunde vi ändå inte utestänga konversationen från sällskapet bredvid oss om huruvida det hade varit smartast att ta stigen runt eller gå tvärsöver ett höjdområde. Suck! Men annars hade vi varje kväll träff med ett antal musikanter för att öva inför onsdagskvällens framträdande. Vi i Veteranorkestern skulle nämligen vara underhållning på minglet inför grillmiddagen. Och så satt vi där på scenen: 4 st med nyckelharpor, 3 st med dragspel, 1 på fiol, 3 st på gitarr och 1 sångare vid mikrofonen. Det var jätteroligt och det var också härligt att blicka ut över alla nunor i salonger som börjar kännas alltmer bekanta ju längre man är med i veterangänget. Och alla vi i Veteranorkestern är förstås orienterare och det är just den sporten som fört oss samman för det här specifika ändamålet och tillfället. Så visst är det en fantastiskt sport vi håller på med!